З іржанням пінявим пасуться табуни
Й іржею римською обарвилась долина;
А сухозлотниця класичної весни
На бистрині часу в прозору далеч лине.

Вминаючи дубів осінній листопад,
Що густо вкрив ніким не ходжені стежини,
Я пригадаю профіль Цезаря улад
Із звабою жінок — підступну цю картину.

Де Капітолій з Форумом лежать в імлі
Й природи вимирання видно тихі кроки,
Я чую Августа, й мов на краю землі
Державним яблуком прокочуються роки.

Хай будуть в старості печалі всі ясні:
Я в Римі народився, і він у мене в серці;
Майнула осінь гожа, як вовчиця в сні,
І — місяць Цезаря — мені всміхнувся серпень.

1915